

Szabó Gyula
Köszöntő
(Tarcai Zoltán 70. születésnapjára)

Egy verset kerestem, illőt köszöntésre,
Meleg kézfogásra, szoros ölelésre,
Hogy még életedben elhangozzék mindaz,
Mi a ravatalnál már elkésett vigasz.

Meglepetésemre nincsen olyan szózat,
Amely ízig-vérig igaz lenne Rólad!
Bár írtak zenéről, zenésről, tanárról,
De az egészről nem; Tarcai Zoltánról.

Azt mondják, hogy senki sem pótolhatatlan.
Ostobaság, hamis, elfogadhatatlan!
Még az ekeszarvát markoló ember se,
Ha hamarabb meghal, mint húséges tehene.

Ki, bár nehéz jármát naponta felveszi,
Gazdája hálából eteti, szereti.
Hogy lenne hát akkor egyetlen ember is,
Akit megismételhetne a Genézis?!

Nincs két egyforma agy, két azonos szellem,
Még a csólakó is lehet nemes jellem,
Ő is hiányozhat egy kukázó kutyának,
Ki hű árnyéka volt a koszos gúnyának.

Ha egyikük elmegy, már nincs kihez szólni,
Fagyos éjszakákon egymás mellé bújni,
Mert az a meleg, mely kitarzott hajnalig,
Újabb napot adott, reményt a halálig.

Meg hát az önzésünk, mi lesz tovább velünk?!
Ha előbb megy el az, akit megszerettünk?!
Az agy bonyolultabb, a lélek egyszerűbb,
Egyikkel se tudjuk, igazán mit tegyünk.

Te szent zeneőrült, drága Zoli bátyám!
Hetvennél ne állj meg, még húsz évet várj rám!
Akkor már nekem is – közel a hetvenhez –
Jobban lesz időm a közös koncertekhez.

Addig meg Te légy az, ki gondoskodsز arról,
Hogy sok bolond ember szokjon le a zajról,
Helyette hallgasson Bachot, Händelt, Wagnert,
Vagy a magyarokat: Lisztet, Kodályt, Erkel.

Apostol lettél itt, bár nem szülőhelyed,
Szívesen hallgatunk, fülünk már egy Veled.
Maradj kalauzunk, mi még eltévedünk,
Zene hatalmával szépítsd meg életünk!